

Αδίδακτο κείμενο

Πλάτωνος Συμπόσιον 219d-e

Τὸ δὴ μετὰ τοῦτο τίνα οἶεσθέ με διάνοιαν ἔχειν, ἠγούμενον μὲν ἠτιμάσθαι, ἀγάμενον δὲ τὴν τοῦ τοφύσιν τε καὶ σωφροσύνην καὶ ἀνδρείαν, ἐν τε τυχηκότα ἀνθρώπω τοιούτῳ οἷώ εἰμι οὐκ ἄν ὦμην ποτ' ἐν τυχεῖν εἰς φρόνησιν καὶ εἰς καρτερίαν; Ὡστε οὐθ' ὄπωρο ὅν ὀργιζοίμην εἶχον καὶ ἀποστερηθεῖν τῆς τοῦτο συνουσίας, οὔτε ὄπῃ προσαγαοίμην αὐτὸν ἠπόρουν. Εὐγὰρ ἤδη ὀτι χρήμασί γε πολὺ μᾶλλον ἄτρωτος ἦν πανταχῆ σιδήρω ὁ Αἴας, ὦ τε ὦμην αὐτὸν μόνω ἀλώσεσθαι, διεπεφεύγει με. ἠπόρουν δὴ καταδεδουλωμένος τε ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου ὡς οὐδεὶς ὑπ' οὐδενὸς ἄλλου περιῆα.

συνουσία: συντροφιά, παρέα